

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Ing. Bc. M. C.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Macháčem
sídlem náměstí Svobody 9, Brno

proti
žalovanému: **policejní prezident**
sídlem Policejní prezidium ČR, Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2020,
čj. PPR-10288-20/ČJ-2020-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce sloužil u Policie ČR, naposledy jako vrchní komisař oddělení informačních systémů odboru informačních a komunikačních technologií Krajského ředitelství policie

Jihomoravského kraje. Od června 2018 do května 2019 nebyl žalobce z důvodu nemoci schopen výkonu služby. Po jeho návratu do služby nařídil služební orgán, aby příslušné zdravotnické zařízení provedlo mimořádnou pracovnělékařskou prohlídku. Výsledkem byl lékařský posudek, podle nějž žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilosti k výkonu služby, a to na jakémkoliv služebním místě u Policie ČR. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2020 jej proto ředitel krajského ředitelství propustil ze služebního poměru (dále též „rozhodnutí o propuštění“).

2. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 9. 2. 2021.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. V první řadě proto, že lékařský posudek ze dne 7. 6. 2019 je nepřezkoumatelný. Neobsahuje ani konkrétní žalobcovu diagnózu podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, ani úvahy posudkového lékaře, z nichž by vyplývalo, proč lékař klasifikoval žalobcův zdravotní stav písmenem „D“, tedy označil žalobce za neschopného služby. Tím pádem posudek ani na něm založené rozhodnutí nesplňují požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu (zde žalobce odkázal na rozsudky čj. 6 Ads 19/2013 - 35 a čj. 6 As 299/2017 - 37). Žalobce se tak proti posudku nemůže smysluplně bránit, protože neví, co přesně by měl rozporovat.
4. Žalobce v průběhu řízení předložil lékařskou zprávu MUDr. M. R. z 1. interní kardiologické kliniky Fakultní nemocnice sv. Anny v Brně ze dne 17. 6. 2019. Z ní vyplývá, že jeho zdravotní stav se postupně zlepšuje, klidové činnosti zvládá bez obtíží, není práce neschopen, nevhodná je pouze těžká fyzická práce a práce ve směnném či nočním provozu. Původní lékařský posudek úplně pominul fakt, že žalobce pracuje jako IT technik a neprovádí žádnou fyzicky náročnou práci. Proto žalobce navrhoval, aby správní orgány zadaly nové posouzení jeho zdravotního stavu nebo aby zadaly znalecký posudek, který by přezkoumal závěry původního lékařského posudku. O tomto návrhu žalovaný nerozhodl.
5. Vady původního lékařského posudku neodstranila ani dvě doplnění podkladů, která si krajský ředitel a policejní prezident obstarali během správního řízení. První z nich představuje vyjádření vedoucího lékaře odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra, MUDr. M. H.. Ten se ale k podstatě věci vůbec nevyjádřil s odůvodněním, že jej žalobce nezbavil povinné mlčenlivosti. Druhé vyjádření pochází od vedoucího odboru péče Zdravotnického zařízení ministerstva vnitra, MUDr. Ing. S. P., CSc. Ten ale neposoudil nově zdravotní stav žalobce ani nijak nedoplnil původní lékařský posudek. Ani on neuvedl přesnou žalobcovu diagnózu. Pouze se vyjádřil k lékařské zprávě MUDr. M. R., kterou ale původní posudkový lékař neměl vůbec k dispozici. V rámci toho pak MUDr. P. použil jen vágní až laický popis žalobcových zdravotních obtíží, konkrétně „zdravotní situace se srdcem“. Poukázal rovněž na „uzavírání žil“, k tomu ale nemohl mít k dispozici všechny relevantní lékařské zprávy. Navíc tato diagnóza vznikla již mnoho let před prvními kardiologickými problémy žalobce a nesouvisela s nimi, nýbrž s předchozími zdravotními zákroky. Zdůvodnění žalobcova propuštění tedy zůstalo nepřezkoumatelné, což nelze zhojit ani tvrzením v napadeném rozhodnutí, že žalobce sám nejlépe ví, jakými zdravotními obtížemi trpí. To, že žalobce nezprostil lékaře

mlčenlivosti, mohl služební funkcionář řešit například tím, že mohl nechat zaslat doplnění lékařského posudku přímo k rukám žalobce, aby se žalobce mohl seznámit s diagnózou a s důvody klasifikace svého zdravotního stavu a vymezit se vůči nim.

6. Konečně žalobce poukazuje na to, že podle vyjádření žalovaného v rozhodnutí nová právní úprava odstranila dřívější systémovou překážku, jež bránila resortním lékařům Ministerstva vnitra řádně odůvodňovat své posudky, pokud je účastník řízení nezbavil povinnosti mlčenlivosti. Tato úprava se však nemůže na žalobcův případ vztahovat s ohledem na zákaz retroaktivity právních předpisů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a odkazuje především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce ustrnul jen na opakování toho, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože služební orgány nezjistily dostatečně žalobcův zdravotní stav. To je poněkud schizofrenní tvrzení, neboť žalobce záměrně nezprostil lékaře mlčenlivosti ohledně svého zdravotního stavu. Proto mohl žalovaný vycházet jen z takového rozsahu informací, které mu lékaři směli sdělit, aniž by mlčenlivost porušili. Žalobci se mohou tyto informace jevit vágní, pro určení důvodu, proč žalobce pozbyl způsobilosti ke službě, je nicméně žalovaný považuje za dostatečné. Navíc žalobce v žalobě úplně pomíjí závěry druhého doplnění původního lékařského posudku, jež si žalovaný vyžádal v odvolacím řízení od Ing. Č., ředitele Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra. Obecně nelze připustit, aby žalobce svou obstrukcí dosáhl toho, že nebude moci být ze služebního poměru nikdy propuštěn, protože v rozhodnutí o propuštění nebude moci žalovaný uvést přesnou diagnózu, kterou znají pouze lékaři a žalobce. Žalovaný zdůraznil, že propuštění ze služebního poměru nebylo trestem, ale nutným krokem k ochraně žalobcova zdraví.
8. Dále žalovaný vysvětlil, že zdravotní klasifikaci „D“ stanovil žalobci posudkový lékař bez přihlídnutí k onemocnění žilní soustavy. Toto onemocnění zmínil až MUDr. P. v prvním doplnění lékařského posudku, a to proto, že může způsobit náhlé úmrtí a brání žalobci absolvovat jakoukoliv tělesnou služební přípravu.

IV. Žalobcova replika

9. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného tím, že není jeho povinností zprostit lékaře mlčenlivosti a nikdo jej k tomu nemůže nutit. I přes tuto překážku byl žalovaný povinen vydat přezkoumatelné rozhodnutí na základě přezkoumatelného lékařského posudku. Pokud posudek tyto nároky nesplňoval, měl volit jiný postup, například nechat zpracovat nový posudek. Žalovaný se snaží navodit dojem, že žalobce činí záměrné obstrukce. Byl to však žalovaný, kdo se zachoval neeticky. Namísto aby žalobce podpořil v nelehké životní situaci, propustil jej, a to z pozice IT specialisty, což je sedavé zaměstnání, které mohl žalobce vykonávat i se stávajícím zdravotním omezením (to má podle žalobce vyplývat mj. i z lékařské zprávy MUDr. P., kterou si v řízení obstaral sám žalovaný a z níž vycházel).
10. Dále žalobce konstatoval, že pokud bylo onemocnění jeho žilní soustavy pro věc zcela bez významu, tak není jasné, proč žalovaný poukazuje na to, že právě kvůli tomuto onemocnění nemůže žalobce vykonávat žádnou služební přípravu.

V. Řízení před krajským soudem

11. Ve věci proběhlo dne 21. 12. 2022 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
12. V rámci přípravy před jednáním soud zjistil, že ve správním spise chybí jeden list (č. l. 185). Jde o druhou stranu dokumentu ze dne 14. 10. 2020, čj. ZZ-2905/R-2020, nazvaného „Návrh odpovědi OZZ MV na žádost o součinnost“. Je zřejmé, že tento dokument měl žalovaný v době svého rozhodování o propuštění k dispozici celý, neboť z něj (včetně jeho druhé strany) v napadeném rozhodnutí cituje konkrétní pasáže. Zároveň je v písemné verzi spisu v tomto místě porušena číselná řada (chybí č. l. 185 správního spisu). Dokument je opatřen ověřovací doložkou, takže bylo zřejmé, že musí být k dispozici v informačním systému žalovaného v elektronické podobě. Soud proto požádal žalovaného o doplnění chybějící druhé strany daného dokumentu, aby mohl vycházet při svém rozhodování z kompletního správního spisu (založen na č. l. 59 soudního spisu). S těmito skutečnostmi soud obě strany při jednání seznámil.
13. Dále soud při jednání zamítl návrh žalobce na provedení důkazu jeho účastnickým výslechem. tím chtěl žalobce prokázat, že jeho současná náplň práce na pozici IT technika soudu se nijak neliší od náplně práce, kterou vykonával u policie. Soud shledal tento důkaz nadbytečným, neboť pro své rozhodnutí nepovažoval za nutné porovnávat současnou a minulou náplň žalobcovy práce. Ostatně, účastnický výsledek je až poslední možností, jak určitou skutečnost prokázat a v případě potřeby by si soud jistě mohl vyžádat příslušnou pracovněprávní dokumentaci. Neshledal to nicméně potřebným.
14. Soud nicméně umožnil žalobci, aby se k věci vlastními slovy vyjádřil. Z žalobcova přednesu a z jeho odpovědí na dotazy soudu vyplynulo, že souhlas s poskytnutím údajů o svém zdravotním stavu nedal zdravotnickému personálu Ministerstva vnitra proto, že se obával úniku těchto informací mezi kolegy. K tomu podle něj v minulosti již u jiné osoby došlo, byť to nemůže prokázat. Kromě toho poukázal žalobce na to, že stejného výsledku mohl žalovaný docílit i tím, že by nechal vypracovat nový lékařský posudek, k čemuž byl žalobce připraven poskytnout veškerou součinnost. Nebo mohli lékaři žalobce s diagnózou, k níž dospěli, seznámit, a on by zvážil, zda souhlas udělí. Pokud jde o povahu služby, žalobce uvedl, že u policie pracoval zhruba od roku 2016. Za tu dobu měl jen výjimečně (asi ve dvou případech) nařizeny přesčasy, a to v souvislosti konáním ohňostrojů. Přesčasy vykonává i v současném zaměstnání v souvislosti s výjezdy na pobočky soudu a nevyvolává to u něj žádnou mimořádnou únavu ve srovnání s kolegy. Co se týká tělesné přípravy, žalobce absolvoval testy tělesné zdatnosti při svém nástupu k policii. Od kolegů se dozvěděl, že v budoucnu může dojít k ověření tělesné zdatnosti, ale nikdy se tak nestalo. V současnosti už má test tělesné zdatnosti propadlý a musel by jej tedy absolvovat znovu. Je nicméně přesvědčen, že po určitém tréninku by to zvládl. Nároky jsou poměrně mírné – pro minimální potřebný bodový zisk postačí úspěšně absolvovat jedinou ze čtyř disciplín (např. člunkový běh, celomotorický test).
15. Zástupkyně žalovaného na jednání uvedla, že důvodem pro zařazení žalobcovy pozice do II. třídy rizika je zejména psychická zátěž a stres, který je s výkonem práce u policie spojen. Pokud jde o tělesnou zdatnost, ta se vyžaduje u všech příslušníků ve služebním poměru – nejsou žádní příslušníci, kteří by byli od této povinnosti osvobozeni. Tělesná zdatnost se nicméně ověřuje při nástupu k policii, poté již pravidelné testy neprobíhají. Nanejvýš k tomu může dojít nárazově podle podmínek příslušného pracoviště a

v závislosti na rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře. S tělesnou zátěží může být nicméně spojena též služební příprava, zejména pravidelné střelby. Nejedná se jen o statickou střelbu na cíl, ale příslušník je povinen vykonávat pokyny instruktora, takže může docházet například k přebíhání, krytí se apod. Na to žalobce namítl, že on sám na své pozici zbraní nedisponoval a při střelecké přípravě probíhaly střelby výhradně z místa.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba **není důvodná.**

Skutková zjištění

17. Jak už bylo uvedeno výše, žalobce působil na oddělení informačních systémů odboru informačních a komunikačních technologií Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje. Krajské ředitelství nařídilo mimořádnou pracovnělékařskou prohlídku za účelem zjištění žalobcova zdravotního stavu v návaznosti na jeho pracovní neschopnost, která trvala od 26. 6. 2018 do 22. 5. 2019, tedy téměř jeden rok (. Výsledkem byl lékařský posudek MUDr. L. H., lékařky Oblastního zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra v Brně, ze dne 7. 6. 2019, která stanovila žalobci zdravotní klasifikaci D, podle níž žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilosti pro výkon služby (č. 1. 4 správního spisu). Žádné další informace o žalobcově zdravotním stavu posudek neobsahuje.
18. Žalobce s tímto hodnocením nesouhlasil a podal návrh na přezkoumání lékařského posudku. Navíc při osobním projednání svého propuštění předložil lékařskou zprávu MUDr. M. R., lékaře Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně, ze dne 17. 6. 2019 (č. 1. 14 správního spisu). V ní je uvedeno, že žalobce trpí chronickým srdečním selháním. Jeho stav je nicméně aktuálně stabilizovaný, je oběhově kompenzovaný a z kardiologického hlediska není práce neschopen, nevhodná je pouze těžká fyzická práce a práce ve směnném či nočním provozu. Přesto jej ředitel krajské policie ze služebního poměru dne 4. 7. 2019 propustil. Proti tomu se žalobce odvolal.
19. Mezitím, dne 26. 6. 2019, vydal MUDr. M. H., vedoucí odboru Oblastního zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra v Brně, přípis, z něhož vyplývá, že prostudoval žalobcovu zdravotnickou dokumentaci, vyžádal si stanovisko autorky posudku MUDr. H. a stanovisko předsedkyně poradního orgánu Oblastního zdravotnického zařízení, MUDr. J. S., a poté dospěl k závěru, že návrh žalobce na přezkum lékařského posudku není důvodný (č. 1. 18 správního spisu). Postoupil jej proto k posouzení Zdravotnickému zařízení Ministerstva vnitra. Ani v tomto dokumentu se o žalobcově zdravotním stavu nic neříká.
20. Dne 8. 8. 2019 rozhodl Mgr. J. T., ředitel odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra, tak, že žalobcův návrh na přezkum lékařského posudku zamítl (č. 1. 25-26 správního spisu). Žalobcův zdravotní stav byl podle něj zjištěn úplně na základě lékařské prohlídky a závěr o zdravotní způsobilosti takto zjištěnému zdravotnímu stavu odpovídá. V dokumentu se neobjevuje sebemenší náznak jakékoliv diagnózy či jakýkoliv popis toho, jakou povahu mají žalobcovy zdravotní problémy.
21. Dne 27. 9. 2019 rozhodl policejní prezident tak, že zrušil rozhodnutí krajského ředitele o žalobcově propuštění. Důvodem byla nepřezkoumatelnost lékařského posudku, z něhož rozhodnutí vycházelo. Policejní prezident zavázal krajského ředitele, aby doplnil důvody, pro něž žalobce pozbyl zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Krajský ředitel

v návaznosti na to požádal žalobce přípisem ze dne 4. 10. 2019, aby dal souhlas k poskytnutí údajů ze své zdravotnické dokumentace. Na to žalobce nijak neodpověděl.

22. Na žádost krajského ředitele o doplnění lékařského posudku reagoval dne 5. 11. 2019 MUDr. H. tak, že bez souhlasu žalobce nemůže žádné informace o jeho zdravotním stavu služebnímu orgánu sdělovat (č. l. 80-81 správního spisu). Ke svému vyjádření přiložil stanovisko MUDr. S. (č. l. 82 správního spisu), která především potvrzuje postoj MUDr. H. V závěru nicméně uvádí, že je možno v komentáři k lékařskému posudku uvést obecné formulace. Na to navazuje konstatováním „*např. u posuzované osoby by mohlo dojít k vážnému ohrožení zdravotního stavu při provádění konkrétních disciplín služební tělesné přípravy a proověrek tělesné zdatnosti. Jestliže by zaměstnavatel přizpůsobil jejich náplň tak, aby to neohrozilo zdravotní stav příslušníka, bylo by t. č. možné posouzení zdravotní klasifikace „C“, neboť se jedná o specialistu v oblasti IT s převážně administrativních charakterem činnosti v denním režimu. Úplné vyřazení příslušníka z absolvování služební tělesné přípravy by pravděpodobně bylo v rozporu s požadavky na tělesnou způsobilost příslušníka?*“
23. Na obdobou žádost odpověděl dne 19. 12. 2019 také MUDr. Ing. S. P., CSc. MBA, zástupce ředitele Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra (č. l. 77 správního spisu). Ten byl sdílnější než MUDr. H. a uvedl, že ke klasifikaci „D“ došlo u žalobce „*na základě opakovaných kardiologických prohlídek (25. 3. 2019, 20. 5. 2019 a dalších zpráv starších, zařazených do zdravotnické dokumentace)*“. Lékařská zpráva MUDr. R., kterou předložil žalobce, podle MUDr. P. závěry lékařského posudku MUDr. H. nevyvrací, ale potvrzuje. Konečně MUDr. P. též poznamenal: „*V Odborném stanovisku poradního orgánu ObZZ Brno je zdůrazněna jen zdravotní situace se srdcem, ne však předchozí žilní uzávěry cév do plic, pravé pažní žíly a v pravé dolní končetině, které ohrožují jedince z hlediska náhlého úmrtí. Chronická, tj. trvalá medikace je nezbytností, stejně jako pravidelné prohlídky kardiologické a další. Tím pozbyl dlouhodobě schopnost zdravotní způsobilosti pro práci příslušníka bezpečnostního sboru. Jmenovaný nesmí z výše uvedených důvodů absolvovat jakoukoliv služební přípravu.*“ Citovaný přípis označuje žalovaný jako „doplnění lékařského posudku č. 1“.
24. Na základě těchto informací krajský ředitel žalobce znovu propustil ze služebního poměru, a to rozhodnutím ze dne 28. 1. 2020. Žalobce se opět odvolal, přičemž namítal, že lékařský posudek zůstal i nadále nepřezkoumatelný. Poradní komise policejního prezidenta se obrátila na Zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra se žádostí o součinnost, avšak jeho ředitel, Ing. M. Č., jí dne 28. 5. 2020 sdělil, že jí požadované informace s ohledem na lékařskou mlčenlivost sdělit nemůže. Podle něj bylo odpovědností správního orgánu, který o návrhu na přezkum lékařského posudku rozhodoval, aby vydal přezkoumatelné rozhodnutí (č. l. 114-115 správního spisu). V návaznosti na to pak Mgr. T., ředitel odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra, poradní komisi policejního prezidenta přípisem ze dne 23. 6. 2020 obsáhle informoval o tom, že podle jeho výkladu právních předpisů není oprávněn služebním funkcionářům sdělovat jakékoliv bližší údaje o zdravotním stavu příslušníka bezpečnostního sboru - zejména název onemocnění, diagnózu, údaje z lékařské zprávy odborných lékařů či údaje ze zdravotnické dokumentace (č. l. 127-135 správního spisu).
25. Celá věc se na půdorysu žalobcova (a ještě jednoho dalšího) případu řešila na úrovni tajemníka Ministerstva vnitra, a to jako systémová překážka pro rozhodování o propouštění příslušníků bezpečnostních sborů z důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti. Tajemník se rozhodl celý problém řešit novelizací vyhlášky č. 226/2019 Sb., o zdravotní

způsobilosti ke službě v bezpečnostních sborech, která by zavedla nové náležitosti lékařského posudku. Žádné řešení pro aktuálně běžící kauzy však tajemník nenabídl.

26. Na základě žádosti o stanovení dalšího postupu zaslal Mgr. T. poradní komisi policejního prezidenta jako přílohu svého přípisu ze dne 16. 10. 2020 vyjádření Ing. M. Č., ředitele Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ze dne 14. 10. 2020 (č. l. 184-185 správního spisu, resp. č. l. 59 soudního spisu). V něm se uvádí: „V odpovědi Policejnímu prezidiu na KŘP Brno postoupenou lékařskou zprávu z kardiologického vyšetření posuzovaného dne 17. 6. 2019, která uvádí mimo jiné vyjádření kardiologa, že posuzovaný z kardiologického hlediska není práce neschopen, kdy nevhodná je těžké fyzická práce a práce ve směnném/nočním provozu, jsem uvedl, že z uvedeného nelze v žádném případě paušálně dovozovat, že by posuzovaný byl schopen výkonu služby u Policie ČR. Posuzování zdravotního stavu a zdravotní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostních sborech provádějí výhradně k tomu určení poskytovatelé pracovních lékařských služeb (v případě PČR a HZS Zdravotnické zařízení MV), kteří vedle zdravotního stavu posuzované osoby znají konkrétní podmínky pro výkon služby a komplexní posouzení provádějí podle stanovených předpisů. Dále je zvláštní, že posuzovaný uvedenou lékařskou zprávu nepředložil v průběhu odvolacího řízení správnímu orgánu OZZ MV, který mimo jiné měl k dispozici jeho zdravotnickou dokumentaci, a zřejmě ani příslušnému lékaři pracovních lékařských služeb, aby při posuzování zdravotní způsobilosti a zdravotního stavu k výkonu služby mohla být použita. V rámci zpracování posudku posuzujícímu lékaři pracovních lékařských služeb i OZZ MV známé kardiologické diagnózy však nepřinášejí nic dosud neznámého. Policejnímu prezidiu jsem dále sdělil, že vzhledem ke své funkci provedl můj zástupce, současně vedoucí odboru zdravotní péče, MUDr. Ing. S. P., CSc., MBA, odborné vyjádření ze dne 19. 12. 2019 ke stanovení zdravotní klasifikace „D“ posuzovanému, které se žel minulo se svým informativním účelem. MUDr. Ing. S. P., CSc., MBA, z titulu zástupce ředitele pro zdravotnictví plně kompetentně posoudil odborný postup lékaře pracovních lékařských služeb a vyjádřil se ke zdravotní klasifikaci D, která byla posuzujícím lékařem pracovních lékařských služeb stanovena v plném souladu s platnými předpisy. Posuzující lékař pracovních lékařských služeb by v konkrétním případě mohl teoreticky stanovit zdravotní klasifikaci C v případě, že by se jednalo o stav po ukončeném léčení jen s lehkým poškozením funkce nebo bez známek poškození funkce oběhového ústrojí do 2 let po ukončení léčení. Tato posudková kritéria Bc. M. C. nesplňoval.“ Citovaný přípis označuje žalovaný jako „doplnění lékařského posudku č. 2“.
27. O tom, že spis v odvolacím řízení doplnil, informoval žalovaný žalobce dne 27. 11. 2020. Žalobce se k doplněným podkladům vyjádřil a následně žalovaný jeho odvolání proti propuštění ze služebního poměru zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví.

Právní úprava a judikatura

28. Podle § 13 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) je jedním z předpokladů k přijetí do služebního poměru, že uchazeč „je zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilý k výkonu služby“. Podle § 88 písm. e) zákona o služebním poměru je bezpečnostní sbor povinen „nepřipustit, aby příslušník vykonával službu, jejíž výkon by neodpovídal jeho zdravotní způsobilosti“. Z toho pak plyne, že „příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovních lékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby“ [§ 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru]. Jelikož

v řízení o propuštění se rozhoduje o právech a povinnostech účastníka, řídí se postup v něm speciální úpravou zákona o služebním poměru (§ 170 zákona o služebním poměru). Pro věc nejdůležitější je ustanovení, které požaduje, aby služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí uvedl *„důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí“* (§ 181 odst. 5 zákona o služebním poměru).

29. Pokud jde o samotné posouzení zdravotní způsobilosti příslušníka, z něhož musí nutně vycházet služební funkcionář při odůvodňování rozhodnutí o propuštění, toto posouzení provádí *„poskytovatel pracovnělékařských služeb při lékařských prohlídkách. Proti lékařskému posudku o zdravotní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucím poskytovateli pracovnělékařských služeb, který posudek vydal“* (§ 79 odst. 1 zákona o služebním poměru). Podle přílohy 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti se žalobcová činnost v bezpečnostním sboru řadila mezi ty, jež vyžadují nejnížší úroveň zdravotní způsobilosti (srov. oddíl II, kapitola Policie ČR, bod 2.3.2 - posuzuje se podle sloupce III). I zde nicméně některá onemocnění vedou ke stanovení zdravotní klasifikace D (srov. oddíl III, např. kapitolu IX. Nemoci oběhové soustavy). Nutno ještě dodat, že na posouzení zdravotního stavu může mít vliv i fakt, že u příslušníků bezpečnostních sborů se může i v průběhu služby ověřovat na výzvu služebního funkcionáře splnění požadavků na tělesnou zdatnost, čemuž jsou povinni se podrobit (§ 45 odst. 1 písm. d) a § 92 odst. 3 písm. f) zákona o služebním poměru]. Rozsah těchto požadavků stanoví ředitel bezpečnostního sboru služebním předpisem pro výkon služby na jednotlivých služebních místech (§ 15 odst. 4 zákona o služebním poměru).
30. Při posuzování zdravotní způsobilosti se postupuje podle zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách. Ten upravuje mimo jiné i povinnost poskytovatele zdravotních služeb *„zachovat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděl v souvislosti s poskytováním zdravotních služeb“* (§ 51 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách). Za porušení povinné mlčenlivosti se ovšem nepovažuje jednak sdělení údajů v rozsahu, v jakém pacient nebo jeho zákonný zástupce poskytovatele mlčenlivost zprostil (§ 51 odst. 2 písm. b) zákona o specifických zdravotních službách], a dále též *„sdělování, popřípadě oznamování údajů nebo jiných skutečností podle tohoto zákona nebo jiných právních předpisů, pokud z tohoto zákona nebo jiných právních předpisů vyplývá, že údaje nebo skutečnosti lze sdělit bez souhlasu pacienta“* (§ 51 odst. 2 písm. c) zákona o specifických zdravotních službách]. Obdobnou úpravu obsahuje i nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). Podle něj je zpracování údajů o zdravotním stavu možné, pokud je nezbytné *„pro posouzení pracovní schopnosti zaměstnance“* [čl. 9 odst. 2 písm. h) nařízení] příp. *„pro účely plnění povinností a výkon zvláštních práv správce nebo subjektu údajů v oblasti pracovního práva ..., pokud je povoleno právem Unie nebo členského státu ..., v němž se stanoví vhodné záruky týkající se základních práv a zájmů subjektu údajů“* [čl. 9 odst. 2 písm. b) nařízení].
31. V této souvislosti nutno zmínit, že bezpečnostní sbor smí zpracovávat osobní údaje příslušníka, a to mj. *„údaje o jeho způsobilosti k výkonu služby ..., jež jsou potřebné pro rozhodování ve věcech služebního poměru“* (§ 202 odst. 1 věta první zákona o služebním poměru). Osobní údaje vede bezpečnostní sbor v osobním spisu příslušníka. *„Dále v něm*

vede dokumentaci o průběhu služebního poměru příslušníka. Tu tvoří zejména doklady o způsobilosti příslušníka vykonávat službu“ a další dokumenty (§ 202 odst. 2 zákona o služebním poměru). O obsahu osobního spisu musí pochopitelně služební funkcionář zachovávat mlčenlivost [§ 45 odst.1 písm. c) zákona o služebním poměru], a ta trvá i po skončení jeho služebního poměru (§ 214 zákona o služebním poměru).

32. Správní soudy se již v minulosti setkávaly s tím, že posudkoví lékaři a psychologové Ministerstva vnitra s odkazem na povinnou mlčenlivost odmítali odůvodňovat své posudky o zdravotní a osobnostní způsobilosti příslušníků bezpečnostních sborů. Nejvyšší správní soud na to reagoval tím, že dovedl povinnost odůvodnit posudek nad rámec povinných náležitostí obsažených v příslušné vyhlášce, a to „v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků“, přičemž takový posudek „musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděnými vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru“. Stalo se tak nejprve ve vztahu k závěrům posudkových psychologů ohledně osobnostní způsobilosti příslušníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 Ads 19/2013 - 35, č. 2916/2013 Sb. NSS). Totéž však Nejvyšší správní soud posléze dovedl i ve vztahu k posudkovým lékařům posuzujícím způsobilost zdravotní. Jelikož služební funkcionář nemůže sám svými úvahami mezery v lékařském posouzení zaplnit, smí si v případě vad lékařského posudku vyžádat během řízení od lékařů doplnění potřebných informací a podkladů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 As 299/2017 - 37, body 32, 33, 35, 43 a 46 a tam citovanou předchozí judikaturu). Není bez zajímavosti, že v právě citované kauze poukazoval žalovaný na možné budoucí problémy v případě, že příslušník nedá lékařům souhlas ke zpřístupnění údajů o svém zdravotním stavu (srov. body 19-20 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud na tyto hypotetické obavy v podstatě odpověděl, že Ministerstvo vnitra by si mělo být schopné udělat v rámci svého rezortu v těchto záležitostech pořádek (srov. bod 43 citovaného rozsudku).
33. Je ovšem důležité také vysvětlit, proč Nejvyšší správní soud dovedl povinnost řádného odůvodnění psychologických a lékařských posudků. V první řadě to bylo proto, aby příslušník bezpečnostního sboru znal důvody svého propuštění a mohl se proti nim účinně bránit a argumentovat a aby tyto důvody mohl správní soud přezkoumat. Pokud z podkladů ve spise není zřejmý ani název onemocnění, ani to, na základě jakých skutečností dospěla posudková lékařka ke svému závěru o konkrétní míře způsobilosti žalobce k výkonu služby, nejsou tyto požadavky naplněny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, čj. 5 As 188/2019 - 33, bod 22). Podrobnější informace o příslušníkově diagnóze nabývají pak na významu obzvláště tam, kde připadá v úvahu více možných důvodů propuštění s různými důsledky pro budoucí právní nároky propuštěného příslušníka. „Pokud by totiž bylo možné skončit služební poměr příslušníka bezpečnostního sboru pouze z jednoho z více souběžných důvodů dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby, správní orgány by mohly vždy jako důvod propuštění ze služebního poměru uvést takový úraz, nemoc či vadu, které nemají souvislost s výkonem služby a které nezakládají nárok na poskytnutí jednorázového odškodnění“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2022, čj. 1 As 84/2021 - 57, bod 47).

Právní posouzení případu

34. Na úvod považuje krajský soud za vhodné osvětlit svůj náhled na otázku povinné mlčenlivosti lékařů ve věcech služebního poměru. Pro posouzení případu by nebylo nutné

se jednoznačně vyjádřit k tomu, zda byl odmítavý přístup Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra a odboru zdravotního zabezpečení téhož ministerstva ke sdělování informací o žalobcově zdravotním stavu oprávněný. Krajský soud má nicméně za to, že jasná odpověď dodá jeho rozsudku na přesvědčivosti a srozumitelnosti.

35. Krajský soud má tedy za to, že poskytovatelé zdravotních služeb Ministerstva vnitra vykládali v minulosti svou povinnost mlčenlivosti nepřipustně rozšiřujícím způsobem. Informace o žalobcově zdravotním stavu měli služebnímu funkcionáři poskytnout hned na počátku řízení. V první řadě měla posudková lékařka již svůj původní posudek podrobněji odůvodnit v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu citovanou výše, byť jí to právní předpisy přímo neukládaly. Nebo alespoň měli její nadřízení sdělit potřebné informace příslušnému služebnímu funkcionáři poté, co je o ně v souvislosti s řízením o žalobcově propuštění požádal. Namísto toho lékaři Ministerstva vnitra zcela ignorovali právní úpravu v zákoně o specifických zdravotních službách, podle níž je sdělování údajů o zdravotním stavu možné i bez souhlasu pacienta, pokud to vyplývá z právních předpisů. Takovým právním předpisem je mj. zákon o služebním poměru. Ten ve výše citovaném § 202 odst. 1 zcela logicky a pochopitelně umožňuje, aby se služební funkcionář jako zástupce bezpečnostního sboru seznamoval s údaji o způsobilosti příslušníka k výkonu služby - kam spadá i způsobilost zdravotní - a zpracovával je, pokud jsou potřebné pro rozhodování ve věcech služebního poměru.
36. Argumenty pro to, že se lékařská mlčenlivost při rozhodování o propuštění příslušníka ze zdravotních důvodů nemůže uplatnit, vyložila obsírně poradní komise policejního prezidenta ve svém přípisu ze dne 17. 7. 2020 (č. l. 137-173 správního spisu) a krajský soud se s nimi ztotožňuje. Dodává k tomu, že obdobné zmocnění seznamovat se s osobními údaji příslušníka, jaké vyplývá z § 202 zákona o služebním poměru, je obsaženo i v zákoně o Celní správě ČR a Krajský soud v Praze ho považoval za dostatečné pro prolomení zdravotnické mlčenlivosti (rozsudek ze dne 27. 5. 2020, čj. 43 Ad 2/2018 - 59, bod 36). Také Nejvyšší správní soud uvažoval podobně, když se jednalo o střet povinné mlčenlivosti lékaře s povinností orgánů správy sociálního zabezpečení odůvodnit rozhodnutí o výplatě nemocenského po uplynutí podpůrní doby (rozsudek ze dne ze dne 23. 3. 2017, čj. 9 Ads 135/2016 - 29, body 28-29). Podpůrně lze poukázat i na to, že Nejvyšší správní soud při srovnání situace služebního funkcionáře, jenž rozhoduje o příslušníkově propuštění, se situací, kdy orgán Policie ČR rozhoduje o odnětí zbrojního průkazu, vycházel z toho, že služební funkcionář má právo seznamovat se s osobními údaji příslušníka v rozsahu nutném pro odůvodnění rozhodnutí o jeho propuštění a žádat od psychologa jejich doplnění, pokud nejsou v předepsaném rozsahu obsaženy v psychologickém posudku (rozsudek ze dne ze dne 25. 3. 2021, čj. 7 As 284/2020 - 65, č. 4221/2021 Sb. NSS, bod 21).
37. Naopak postoj zastávaný Zdravotnickým zařízením a odborem zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra považuje krajský soud za naprosto absurdní. Spíše než o jiný právní názor šlo evidentně ze strany lékařů o obavy z toho, že by je žalobce mohl pohnat k odpovědnosti za zpřístupnění svých zdravotních údajů, protože k němu nedal souhlas. Tyto obavy pak zplodily přehnanou opatrnost a alibistický přístup, což se negativně projevilo v řízení o žalobcově propuštění. V něm neměl služební funkcionář zpočátku jakékoliv konkrétní informace o tom, co přesně žalobci ze zdravotního hlediska brání ve výkonu služby a proč nebylo možné jeho zdravotní stav klasifikovat písmenem C značícím, že je s určitými omezeními nadále schopen služby. S tímto informačním

deficitem pak pochopitelně nebyl schopen o žalobcově propuštění rozhodnout tak, aby jeho rozhodnutí bylo přezkoumatelné pro nadřízený správní orgán či správní soud. Věci nepomohl ani vcelku bezradný postoj tajemníka Ministerstva vnitra, který na ničím nepodložené obavy lékařů přistoupil, a tak byl schopen nabídnout řešení pouze do budoucna, nikoliv pro aktuální kauzy.

38. Pro tento případ je charakteristické, že žalobce se snažil ze vzniklé situace těžit. Využil právního tápání poskytovatelů zdravotních služeb spadajících pod Ministerstvo vnitra a nedal souhlas k tomu, aby sdělili služebnímu funkcionáři, jenž měl rozhodovat o jeho propuštění, údaje o žalobcově zdravotním stavu. Na tom by samo o sobě nebylo nic špatného. Žalobce nemůže nikdo nutit, aby dal souhlas k jakémukoliv zpřístupňování svých osobních údajů tam, kde je takový souhlas skutečně nutnou podmínkou k nakládání s nimi. Souhlas je ze své povahy úkonem dobrovolným [byť v nynějším případě by bylo možno poukázat i na § 45 odst. 1 písm. f) zákona o služebním poměru, který ukládá příslušníkovi „poskytovat bezpečnostnímu sboru osobní údaje nezbytné pro rozhodování ve služebním poměru“]. Ovšem žalobce očekává, že nyní soud rozhodnutí o jeho propuštění zruší, protože bez potřebných informací je služební funkcionář nemohl podle jeho názoru náležitě odůvodnit a je tudíž nepřezkoumatelné.
39. Na to soud odpovídá, že považuje výsledné rozhodnutí policejního prezidenta za plně přezkoumatelné. I přes výše popsaná zaškrtnutí a nesprávný přístup odboru zdravotního zabezpečení Ministerstva vnitra se totiž žalovanému nakonec podařilo shromáždit přiměřené množství informací a odpovědět na všechny klíčové otázky žalobcova případu, a to dostatečně konkrétně a přesvědčivě. Ano, v důsledku komplikované komunikace mezi posudkovými lékaři a služebními funkcionáři má ta část odůvodnění, která popisuje žalobcův zdravotní stav, mozaikovitý charakter. Jde o fragmenty informací, jež se krajskému policejnímu řediteli a policejnímu prezidentovi podařilo v průběhu řízení postupně shromáždit. Na této fragmentárnosti má ovšem žalobce lví podíl. Těžko tak může právě z této vlastnosti napadeného rozhodnutí těžit. Nejpodstatnější nicméně je, že z jednotlivých dílků mozaiky lze poskládat dostatečně ostrý obraz žalobcova zdravotního stavu. Rozhodnutí žalovaného, jakkoliv by jistě v případě vstřícnějšího postoje lékařů mohlo být odůvodněno precizněji a komplexněji, obsahuje dostatek informací, aby soud mohl zhodnotit, zda žalobcovo propuštění bylo oprávněné.
40. Krajský soud na tomto místě připomíná, že s institutem nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je potřeba zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]).
41. Z napadeného rozhodnutí lze vyčíst, že žalobce měl již v minulosti vážné zdravotní problémy, a to žilní uzávěry cév do plic, pravé pažní žíly a v pravé dolní končetině. Tyto problémy přetrvávají a mohou způsobit žalobcovo náhlé úmrtí. Podnětem k přezkumu jeho zdravotního stavu však byly až potíže se srdcem, jež vyústily v téměř rok trvající neschopnost služby. Ačkoliv žalobcova kardiologická diagnóza není v rozhodnutí přesně specifikována, vyplývá z něj, že jde o chronické srdeční selhání (MUDr. R.). I po skončení služební neschopnosti u něj přetrvává nutnost trvalé medikace a musí docházet na pravidelné kardiologické a další lékařské prohlídky. V důsledku onemocnění srdce by

u žalobce mohlo dojít k vážnému ohrožení zdravotního stavu při provádění jakékoliv služební tělesné přípravy a nesmí ji tudíž absolvovat (MUDr. P.). U žalobce se nejedná o stav po ukončeném léčení jen s lehkým poškozením funkce nebo bez známek poškození funkce oběhového ústrojí do 2 let po ukončení léčení, který by mohl odůvodnit zdravotní klasifikaci C (Ing. Č.).

42. Je potřeba si uvědomit, že neexistuje nějaké univerzální, předem dané množství informací o diagnóze příslušníka bezpečnostního sboru, které musí služební funkcionář mít, aby mohl přezkoumatelně rozhodnout o jeho propuštění ze služebního poměru. Vždy záleží na konkrétních okolnostech, které příslušník zpochybňuje, a na tom, v čem spočívá sporná otázka mezi žalobcem a žalovaným. Ve výše citovaných případech, které řešil v minulosti Nejvyšší správní soud, hrálo často významnou roli to, že k propuštění příslušníka mohlo dojít z více různých důvodů, přičemž některé měly svůj původ ve výkonu služby (služební úraz, nemoc z povolání). Propuštění na základě z jednoho z uvedených důvodů by bylo pro daného příslušníka z hlediska následných nároků vůči bezpečnostnímu sboru výhodnější než propuštění z důvodu jiného. Proto bylo nutno v rozhodnutí o propuštění přesně popsat tu diagnózu, příp. diagnózy, jež k propuštění vedly, aby o důvodu propuštění nevznikly žádné pochybnosti. V nynějším případě však nedochází ani hypoteticky ke střetu dvou či více pro žalobce různě výhodných diagnóz, a tedy důvodů propuštění. V tomto kontextu vnímá soud vyjádření žalovaného, že zdravotní klasifikace D nebyla žalobci stanovena z žádných zastřených nebo překvapivých důvodů, které by žalobci nebyly známy (str. 12 a 17 napadeného rozhodnutí).
43. Jediná konkrétní pochybnost, kterou žalobce naznačuje ve svých podáních ve správním a soudním řízení, se týká toho, zda je jeho zdravotní stav skutečně natolik vážný, aby odůvodňoval zdravotní klasifikaci D, jež vylučuje výkon služby. Na jednání žalobce uváděl, že by u něj měla být možná klasifikace „způsobilý s omezením“, přičemž toto omezení by mohlo spočívat ve vyloučení těžké fyzické zátěže. Z tohoto pohledu je výše uvedená charakteristika žalobcových zdravotních obtíží pro posouzení věci zcela postačující.
44. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že jiná možnost než žalobce propustit tu nebyla. Jeho zdravotní stav skutečně znemožňoval výkon policejní služby. Žalobce se snaží věc stavět tak, že u policie sloužil jako pouhý IT technik. Má podle něj jít o sedavé zaměstnání, kde se jeho zhoršený zdravotní stav nemůže nijak projevit. Na podporu tohoto svého tvrzení předložil lékařskou zprávu kardiologa z běžného vyšetření v civilní nemocnici, podle níž je práce schopen. Nevhodná je pouze těžká fyzická práce a práce ve směnném či nočním provozu. Jak ovšem poukázal Ing. Č., jsou to pouze posudkoví lékaři Ministerstva vnitra, kdo je schopen náležitě zhodnotit žalobcův zdravotní stav, neboť znají povahu služby u bezpečnostních sborů. Běžný lékař si jejich specifik nemusí být vědom. Právě to se projevilo i v nynějším případě.
45. Žalobcův pohled na rozsah služebních povinností při výkonu policejní služby je značně zjednodušující. Je samozřejmě možné, že žalobcův běžný den v zaměstnání na pozici vrchního komisaře oddělení informačních systémů Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje se nijak neliší od běžného dne na pozici IT technika zaměstnaného v soukromé korporaci nebo ve státní správě. Žalovaný ale v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že z hlediska výskytu faktorů, které mohou ovlivnit zdraví zaměstnanců, se žalobcova práce řadí do druhé ze čtyř kategorií rizikovosti (srov. § 37

a násl. zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů). Nejde tedy o práci zcela prostou zdravotních rizik. V této souvislosti je třeba si uvědomit, že i když žalobce za normálních okolností pracoval v jednosměnném provozu, tak vedle běžného výkonu práce u něj jako u příslušníka bezpečnostního sboru hrozila i mimořádná, zejména zvýšená psychická zátěž (viz č. 1. 3 správního spisu). Příslušníkovi lze totiž v důležitém zájmu služby nařídít službu přesčas, a to až v rozsahu 10,5 hodin týdně. Služba přesčas může být dokonce ještě delší v době krizového stavu, např. při živelních pohromách nebo ve stavu ohrožení státu (srov. § 54 zákona o služebním poměru). Lze si proto představit i krajně zátěžové situace, kdy by žalobce z pozice vrchního komisaře mohl řešit poruchy informačních systémů nutných pro výkon policejních činností v důsledku živelní pohromy nebo kybernetickou hrozbu pro tyto systémy ze strany nepřátelské země, to vše nadto ve stavu únavy mimo dobu své pravidelné služby. Taková situace může být mimořádně stresující, zejména když se psychická zátěž zkombinuje s únavou a tělesným vyčerpáním. I takovouto potenciální zátěž musí brát posudkový lékař v úvahu při stanovení zdravotní klasifikace.

46. Druhý významný faktor, který odlišuje službu policejního IT technika od zaměstnání běžného civilního IT technika, je nutnost služební přípravy a občasné ověřování fyzické způsobilosti k výkonu služby. Je pravda, že MUDr. S. ve svém vyjádření z roku 2019 ještě zvažovala, zda by žalobci přece jen nebylo možné udělit zdravotní klasifikaci C, pokud by zaměstnavatel přizpůsobil jeho potřebám služební tělesnou přípravu a prověrky tělesné zdatnosti. Její vyjádření nicméně vyznívá tak, že ze zdravotního hlediska by přece jen bylo nejvhodnější úplné vyřazení žalobce z absolvování služební tělesné přípravy, což pravděpodobně nebude možné. Jednoznačné je pak pozdější vyjádření MUDr. P., podle něž žalobce nesmí ze zdravotních důvodů absolvovat jakoukoliv služební přípravu.
47. Žalobce v žalobě nutnost služební tělesné přípravy v žalobě nijak nezpochybnil. Netvrdil například, že by ze služebního předpisu ředitele bezpečnostního sboru, kterým byly v době žalobcova propuštění stanoveny fyzické požadavky pro výkon služby na jednotlivých služebních místech, pro něj vyplývalo úplné osvobození od testů tělesné zdatnosti. Na jednání sice vyjádřil přesvědčení, že by testy dokázal (po předchozí přípravě) absolvovat, nicméně nenabídl soudu žádné důkazy o tom, že by snad byly testy tělesné zdatnosti natolik mírné, že by je bez potíží a bez rizika zvládla i osoba s chronickým srdečním selháním. Soud tak vychází z toho, že žalobce by v rámci služební přípravy a ověřování tělesné zdatnosti musel podstupovat nezanedbatelnou fyzickou námahu. Tu v jeho případě označuje za nevhodnou dokonce i jím samým předložená lékařská zpráva MUDr. R.
48. Krajský soud má z výše uvedených důvodů za to, že napadené rozhodnutí je nejen plně přezkoumatelné, ale že též odpovídá zákonu. Žalobcovo propuštění bylo s ohledem na jeho zdravotní stav zcela na místě. Pro úplnost soud podotýká, že totožně - byť s úspornějším odůvodněním - vyhodnotil Krajský soud v Plzni skutkově obdobnou kauzu, kde služební funkcionář taktéž disponoval omezeným množstvím informací od posudkových lékařů Ministerstva vnitra kvůli chybějícímu souhlasu žalobce s jejich zpřístupněním (rozsudek ze dne 26. 1. 2022, čj. 77 Ad 5/2020 - 86, přičemž kasační stížnost proti němu řeší Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 10 As 88/2022).

VII. Náklady řízení

49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak - jakožto úspěšnému účastníkovi řízení - právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. 12. 2022

Mgr. Milan Procházka v. r.
předseda senátu